

Bij het afscheid van ds. F.E. Huizinga ó genoeg geschreven?

Of br. Huizinga inderdaad genoeg geschreven heeft laat zich niet objectief controleren. Ongetwijfeld zouden velen nog jarenlang met genoegen zijn artikelen lezen. Maar hij vindt zelf dat het genoeg is geweest. Dat oordeel is het geheim van een man die op hoge leeftijd de balans van een werkzaam leven opmaakt. Zoñ conclusie laat zich door buitenstaanders niet narekenen. Hier past alleen respect. Wat zich wel objectief laat vaststellen is dat br. Huizinga zeer veel geschreven heeft. Tussen zijn eerste pennenvruchten voor de kolommen van *De Christen* en zijn laatste artikel ligt meer dan een halve eeuw.

Een halve eeuw artikelen ondertekend met HUIZINGA! Ik ben er eens voor in oude jaargangen van ons blad gedoken om te lezen wat dat betekent. Van iemand die zoveel jaren heeft volgeschreven kun je niet haastig afscheid nemen. Op de Algemene Vergadering van 1931 stond F.E. Huizinga voor de eerste keer kandidaat voor het redacteurschap van *De Christen*, zeven maanden na de intrede in zijn eerste gemeente. De A.V. verkoos echter L. de Haan. Maar in 1935 te Hengelo (!) was het raak: hij werd verkozen en publiceerde in augustus van dat jaar zijn eerste artikelen, een verslag in afleveringen over het 5e Baptisten Wereldcongres dat in Berlijn gehouden was. Wie nu die eerste regels van de jonge redacteur leest, herkent de pen van de woordkunstenaar die lang na zijn emeritaat mensen nog steeds zou weten te laten zien wat hij zag. Tijdens het bezoek aan het congres te Berlijn had Huizinga vanaf het radiozendstation een blik over de stad geslagen:

-Op zulk een hoogte, afstand, krijgt men een overzicht van de geweldige huizenzee, die nooit schijnt te willen eindigen. Over dit bonte meer hangt steeds de rook der duizenden schoorstenen. Fabriekspijpen en kerktorens bestrijden elkaar in aantal en hoogte.ø

Dit beeld van met elkaar wedijverende fabriekspijpen en kerktorens is misschien wel typerend voor zijn auteurschap. Hij heeft niet over God, geloof en gemeente geschreven in de veilige beschutting van een vanzelfsprekend christendom. Hij had oog voor de wereld daarbuiten en voor de mensen die er wonen. Hij durfde het te zien en liet het zijn lezers zien. In maart j.l., 52 jaar later, schreef Huizinga in *De Christen* nog over datzelfde vaak verwarrende samenzijn van gemeente en wereld, ditmaal niet het beeld oproepend van de grauwe huizenzee van een wereldstad, maar van de tocht door onontgonnen terrein:

-Wat doen we als we in de volgende, nauwelijks in kaart gebrachte gebieden komen, zoals: ongehuwd samenwonen, de pil, abortus provocatus, scheiden, hertrouwen, euthanasie, militaire dienstplicht of defensiebelasting. Ik noem maar een paar van de vele struikgewassen die het zicht versperren en ons soms laten zeggen: ik weet de weg niet meer precies.ø

Huizinga heeft ook nooit gearzeld de -machthebbers van de wereld- hun macht uiterst kritisch te bekijken. Hij deed dat vanuit het geloof in Hem die alle macht heeft in hemel en op aarde. Deze gelovige ontmaskering van het politiek bedrijf is een thema dat in zijn eerste bijdragen al werd aangeslagen. In 1934 schreef hij over de Duitse inbreng in het Baptisten Wereldcongres te Berlijn:

-Een andere toon die steeds weer in de Duitse toespraken doorklonk was die der politiek. Het schijnt voor een Duitscher onmogelijk te zijn in het doet-er-niet-toe-wat-voor-toespraken voorbij te komen dan de glorie van het derde rijk, dat voor hen geïncarneerd is in de leider Adolf Hitler.ø

Br. Huizinga heeft een halve eeuw geschreven. Als theoloog? Of als gelovig woordkunstenaar? Ik houd het vooral op het laatste. Zijn kunstenaarschap ging de kunst van -het mooi kunnen zeggen- vaak verre te boven. Zijn gevoeligheid voor woorden is ook gevoeligheid voor wat mensen en bovenal God te zeggen hebben. En daar blijf je naar luisteren. Een -gewone- redacteur treedt af en wordt door een ander opgevolgd. Met br. Huizinga is dat niet mogelijk. Hij trad af en bleef op veler verzoek schrijven. Want niemand kon hem opvolgen. Nu heeft hij besloten dat hij genoeg geschreven heeft. Dat besluit betekent de afsluiting van een periode. Wij danken br. Huizinga. Wij danken God voor de gaven hem geschonken.